

“Основне завдання керівника – організувати роботу системно, щоб не було ні авралів, ні “подвигів” із їхнього подолання”

Щороку навесні територія Здолбунівської дистанції сигналізації і зв'язку опиняється в полоні білого цвіту, яким вкриваються фруктові дерева: яблуні, вишні, груші, черешні. А восени гілки дерев схилиються мало не до землі під вагою смачних, соковитих яблук і груш.

Кому довелося тут побувати у цю благодатну пору року, той неодмінно відзначив наскільки нетиповою для залізничного підприємства, затишною, по-господарськи доглянутою є територія цього відокремленого підрозділу.

Мені, на жаль, не довелося побувати тут ані навесні, ні в пору золотой осені, але я неодноразово чув про це маленьке диво Здолбунівських зв'язківців і запитав про його походження у начальника дистанції Леоніда РОМАНЕНКА.

– Наш сад на території дистанції має свою цікаву історію. Коротко її можна було б узагальнити відомою народною приказкою: не було щастя – та нещастя допомгло... Свого часу, на початку важких дев'яностих років минулого століття один із партнерів нашої дистанції агрофірма “Зоря” заборгувала нам за виконані роботи. Часи тоді були нелегкі й керівник підприємства-боржника Володимир Пліутинський запропонував нам розрахуватися елітними саджанцями фруктових дерев. Я подумав, що краще хоча б такий розрахунок, ніж тривалий борг в умовах дикої інфляції. Так ми одержали понад сотню найкращих саджанців, висадили їх на території дистанції і тепер маємо сад.

– Приводом для нашої розмови є ювілейна дата в історії дистанції.

– Так 19 лютого цього року на конференції трудового колективу ВП “Здолбунівська дистанція сигналізації та зв'язку” було прийняте рішення про організацію заходів з підготовки до святкування 70-річчя дистанції. Зараз складно організувати будь-які святкові заходи і тому ми вирішили, що нашим гаслом у підготовці свята буде таке: “Хочеш свята – створи його собі сам”. Наказ про підготовку до святкування передбачав ряд заходів і весь колектив дистанції узявся за їхнє виконання. Допомогали нам працівники БУ-3, які виконували будівельні та оздоблювальні роботи. План робіт у нас був напружений і особливо хочеться відзначити добросовісне ставлення до роботи та якісне виконання поставлених завдань начальника техвідділу Ігоря Голинського, голови профспілкового комітету дистанції Петра Нагорного, старшого електромеханіка Віталія Гусака, столяра Руслана Фурси, електрогазозварника Миколи Шостака,

слюсаря Миколи Разгонова, тракториста Михайла Кардаша та багатьох інших працівників дистанції, а також працівників БУ-3 на чолі з начальником управління Володимиром Неверенчуком, будівельних майстрів Олега Шимчука, Василя Гринчука, бригадира Володимира Малюти, муляра Слави Нисинця, лицовальників Юрія Довбети, Валерія Матвійчука.

– А як починалася історія дистанції?

– Здолбунівська дистанція сигналізації та зв'язку була створена в жовтні 1939 року у складі тодішньої Ковельської залізниці. В історії дистанції було кілька етапів, які і становлять трудовий літопис нашого трудового колективу. Назву основні. У післявоєнні роки працівники дистанції займалися відновленням роботи пристроїв СЦБ та зв'язку. У середині 60-х років почалася електрифікація дільниць Здолбунів–Шепетівка, Здолбунів–Красне із обладнанням усіх станцій пристроями електричної централізації, заміною повітряних ліній зв'язку на кабельні. У 1984 році модернізовано пристрої електричної централізації (ЕЦ) у Південному парку на станції Здолбунів, у 1987 році введені в експлуатацію пристрої ЕЦ на станції Рівне. У 1989 році модернізовано пристрої ЕЦ на станції Рудня-Почаївська, у 1991 році на станції Дубно, у 2003 році на станції Ожидів, у 2006 році на станції Верба, у 2008 році на станції Заболотці.

Варто згадати і про електрифікацію, у якій наші працівники брали активну участь. У 1997 р. дистанція виконувала роботи з електрифікації дільниці Здолбунів–Рівне. У 1999–2001 роках ми займалися електрифікацією дільниці Рівне–Ківерці та обладнали пристрої переїзної сигналізації сучасними тональними рейковими колами, замінили повітряні лінії зв'язку на кабельні. Вперше на території обслуговування дистанції на дільниці Здолбунів–Рівне–Ківерці прокладено волоконно-оптичний кабель.

Упродовж 2005–2007 років наші працівники замінили пристрої ПВНАБ та ДИСК на сучасні АСДК-Б. У 2008 році наші зв'язківці замінили застарілу автоматичну телефонну станцію (АТС) на сучасну цифрову на станції Здолбунів, а у цьому році така заміна була зроблена на станції Рівне. Ці роботи виконувалися працівниками дистанції і їх рівень засвідчує, що впродовж попередніх 70 років робота і рівень кваліфікації зв'язківців зросли до небувалих висот. Техніка пройшла просто фантастичний шлях розвитку від простих пристроїв електрожеззової системи до сучасних пристроїв електричної централізації та автоматичного блокування, від апаратів Морзе і Бодо до сучасних автоматизованих робочих місць телеграфістів та електронних пристроїв зв'язку. Зараз у дистанції інтенсивно впроваджується комп'ютерна техніка, яка принципово змінює характер роботи та можливості телеграфістів (АРМТ), КВП СЦБ, бухгалтерів, кадрових працівників.

– А яким є нинішній день Здол-

бунівської дистанції сигналізації і зв'язку, якими є обов'язки та можливості ваших зв'язківців?

– На даний час дистанція обслуговує пристрої СЦБ, зв'язку, радіо, АСДК протяжністю 266,6 км на дільницях Здолбунів–Красне, Здолбунів–Рівне–Ківерці, із них пристроїв автоматичного блокування (АБ) –162,2 км, НАБ –104,4 км, стрілок ЕЦ – 495 одиниць, стрілок ключової залежності – 53 одиниці, 74 переїзди, 17 постів АСДК-Б, 816 км – кабельних ліній, 105,3 км – повітряних ліній зв'язку, 113 км – волоконно-оптичних ліній, 124 радіостанції, 106 комплектів АЛСБ та інші технічні засоби, що становить 555,32 технічні одиниці.

На сьогодні трудовий колектив дистанції налічує 296 осіб. Середня заробітна плата у дистанції становить 2270 грн.

– Мені відомо, Леоніде Михайловичу, що у вас діє цікава й ефективна система нарахування премій працівникам.

– На початку грудня 2007 року начальник залізниці Мостовий М.В. провів селекторну нараду, яка була висвітлена в газеті “Львівський залізничник” від 7 грудня 2007 року у статті “Премія – винагорода за якісну роботу, а не додаток до зарплати”. Тоді ж у дистанції ми розробили і затвердили положення про преміювання. Із запровадження цього положення у трудовому колективі запанував найважливіший, на мою думку, принцип професійної справедливості. Робота кожного працівника оцінюється за позитивними та штрафними показниками. Премія у нас нараховується на підставі різниці між позитивними та штрафними показниками, при умові, що позитивні показники переважають. Таким чином, премія дійсно перестала бути обов'язковим додатком до заробітної плати і стала дієвим чинником заохочення сумлінного працівника за якісну роботу. Окрім того, такий принцип розподілу преміальних коштів спонукає працівників ставитися до роботи небайдуже, думати про особисту участь у загальній справі.

– Розкажіть про ваш бригадний метод обслуговування пристроїв СЦБ.

– У 2008 році на дільниці Здолбунів–Красне ми запровадили бригадний метод обслуговування пристроїв СЦБ, принцип якого полягає в тому, що бригада в складі 9–11 осіб ділиться на три основні, так би мовити, підбригади, кожна з яких обслуговує стрілки ЕЦ, рейкові кола та пристрої АБ. Виданий наказ по дистанції, в якому всі пристрої закріплені за конкретними бригадами. При такій організації праці ми вирішили питання заміщення електромеханіків один одним на період відпусток, відряджень, а також, що

дуже важливо, на період проведення капітального ремонту колії. Бригади підібрані таким чином, щоб до складу кожної входили і досвідчені працівники, і молодь, яка тільки починає трудову діяльність. Така організація праці дала добрі результати: кількість пошкоджень пристроїв зменшилась у 2–2,5 рази. На мою думку, кожна робота повинна організовуватися так, щоб не було ні авралів, ні подвигів щодо їхнього подолання – це основне завдання керівника. При такій організації праці наша молодь швидко набуває професійного досвіду. За останні 2 роки в дистанцію прийнято понад 10 випускників технікумів та вузів, які уважно прислухаються до порад більш досвідчених працівників. У 2009 році 10 наших працівників закінчили заочно технікум та вузи. Заочно навчаються 17 наших працівників.

– Основу кожного залізничного підрозділу складають професіонали. На кого з підлеглих Ви можете опертися у найвідповідальніших робочих ситуаціях?

– Хочу назвати наших кращих працівників та їхні нагороди. За активну участь у модернізації пристроїв, сумлінне виконання своїх обов'язків ряд наших працівників нагороджені державними нагородами, Почесними грамотами МШС, Укрзалізниці та Львівської залізниці, зокрема: знаком “Почесному залізничнику” – Микола Сізіков, Олександра Ключнікова, Микола Грушко, Володимир Краска, орденом “Трудового Червоного Прапора” – Анатолій Новаковський, орденом “Знак Пошани” – Володимир Аврамчук, Максим Нагорний, знаком “Залізнична Слава” – Наталія Гроуда, медаллю “За трудову відзнаку” – Андрій Бурімов, Світлана Голуб, Михайло Дехтяр, Олександр Овчинников, Василь Соловей та Андрон Хаврук.

– І на завершення розмови, що хотіли б Ви, Леоніде Михайловичу, побажати вашому трудовому колективу з нагоди ювілею дистанції та Дня залізничника?

Щиро вітаю усіх працівників дистанції і наших шанованих ветеранів із Днем залізничника і з 70-річчям від дня заснування Здолбунівської дистанції сигналізації та зв'язку. Бажаю усім міцного здоров'я, благополуччя, творчих успіхів у праці та на життєвих дорогах. Бажаю ветеранам сили й наснаги в передачі свого досвіду молоді, а молодим залізничникам наполегливості в оволодінні професією і бажання зробити свій трудовий внесок в історію нашого підприємства. Щиро дякую усім за працю та відданість нашій залізничній справі.

Спілкувався Ігор ПАРАЩАК
Фото автора